

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 sierpnia 2012r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Gospodarczy Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie następującym:

Przewodnicząca: SSR (del.) Monika Gajdzińska-Sudomir

Protokolant: Piotr Hołyś

po rozpoznaniu w dniu 24 sierpnia 2012r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) z siedzibą w P.

przeciwko: (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W.

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

1. uznaje za niedozwolone i zakazuje stosowania przez Pozwaną w obrocie z konsumentami postanowienia wzorca umowy o następującej treści:

(...) nie odpowiada za szkody: (...) polegające na kradzieży pojazdu w przypadku, gdy poszkodowany nie przedłoży (...) nie później niż do następnego dnia roboczego po zgłoszeniu szkody – łącznie:

a) w przypadku pojazdu podlegającego rejestracji: dowodu rejestracyjnego tego pojazdu i karty pojazdu – jeżeli została wydana,

b) kluczyków służących do otwarcia pojazdu lub jego uruchomienia w liczbie i rodzaju podanym we wniosku o zawarcie umowy ubezpieczenia,

c) kluczyków/sterowników do urządzeń przeciwkradzieżowych w liczbie i rodzaju podanym we wniosku o zawarcie umowy ubezpieczenia,

d) dokumentów potwierdzających zamontowanie urządzeń zabezpieczających przed kradzieżą (karta gwarancyjna, rachunki) lub zaświadczenia potwierdzającego sprawność tego urządzenia wystawionego przez specjalistyczny zakład instalacyjny,

e) dokumentów zakupu pojazdu wymienionych we wniosku o zawarcie ubezpieczenia w przypadku, gdy ubezpieczający posiada pojazd krócej, niż 3 lata (...);

2. zasądza od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz (...) z siedzibą w P. kwotę 360 zł /trzysta sześćdziesiąt złotych/ tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

3. nakazuje pobrać od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 600 zł /sześćset złotych/ tytułem opłaty stałej od pozwu, od której uiszczenia Powód był zwolniony z mocy prawa;

4. zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym

na koszt Pozwanego.

UZASADNIENIE

Dnia 7 września 2012r.

(...) w P. wniosło przeciwko (...) S.A. w W. pozew o uznanie za niedozwolone postanowienia wzorca umowy o treści:

(...) nie odpowiada za szkody: (...) polegające na kradzieży pojazdu w przypadku, gdy poszkodowany nie przedłoży (...), nie później niż do następnego dnia roboczego po zgłoszeniu szkody – łącznie:

- a) w przypadku pojazdu podlegającego rejestracji: dowodu rejestracyjnego tego pojazdu i karty pojazdu – jeżeli została wydana,
- b) kluczyków służących do otwarcia pojazdu lub jego uruchomienia w liczbie i rodzaju podanym we wniosku o zawarcie umowy ubezpieczenia,
- c) kluczyków/sterowników do urządzeń przeciwkradzieżowych w liczbie i rodzaju podanym we wniosku o zawarcie umowy ubezpieczenia,
- d) dokumentów potwierdzających zamontowanie urządzeń zabezpieczających przed kradzieżą (karta gwarancyjna, rachunki) lub zaświadczenia potwierdzającego sprawność tego urządzenia wystawionego przez specjalistyczny zakład instalacyjny,
- e) dokumentów zakupu pojazdu wymienionych we wniosku o zawarcie ubezpieczenia w przypadku, gdy ubezpieczający posiada pojazd krócej, niż 3 lata (...);

wydanie wyroku zaocznego zaopatrzonego w rygor natychmiastowej wykonalności w przypadkach prawem przewidzianych; rozpoznanie sprawy również pod nieobecność powoda bądź jego pełnomocnika procesowego; zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu powództwa wskazano, iż zakwestionowana klauzula w sposób sprzeczny z prawem przewiduje wyłączenie z góry wszelkiej odpowiedzialności pozwanego towarzystwa ubezpieczeniowego tylko dlatego, że klient spóźni się np. o jeden dzień z dostarczeniem do zakładu ubezpieczeń wszystkich wymienionych przedmiotów. Narzucenie klientom tak krótkiego terminu w ocenie Powoda nie znajduje żadnego uzasadnienia. W praktyce dostarczenie wymienionych przedmiotów w określonym terminie może okazać się w ogóle niewykonalne, gdy szkoda zostanie Pozwanemu zgłoszona wieczorem, to już nazajutrz upływałby termin określony w klauzuli. Termin zastrzeżony przez Pozwanego jest w ocenie Powoda rażąco krótki i uciążliwy dla ubezpieczonych. Ponadto zdaniem Powoda, oceny zachowania konsumenta polegającego na zbyt późnym wykonaniu obowiązków przewidzianych w OWU nie można dokonywać w oderwaniu od winy, związku przyczynowego oraz jakichkolwiek skutków dla stron wynikających ze zbyt późnego dostarczenia dokumentów czy kluczyków. Powód w drodze analogii wskazał na wyrok SN z dnia 5 września 2001r. sygn. akt I CKN 31/99 i uchwałę z 5 sierpnia 2004r. sygn. III CZP 40/04, zgodnie z którym obowiązki ubezpieczającego zawarte w ogólnych warunkach ubezpieczenia, przewidujące wyłączenie odpowiedzialności odszkodowawczej ubezpieczyciela w razie niedopełnienia obowiązków zmierzających do zmniejszenia szkody bez względu na to, czy niedopełnienie tych obowiązków było wynikiem rażącego niedbalstwa ubezpieczającego, są sprzeczne z art. 826 K.c., a tym samym – są nieważne. Powód wskazał wreszcie na przepis art. 385¹ § 1 pkt. 2 i 9 K.c., zgodnie z którym zabronione są postanowienia wzorców umownych, które wyłączają lub znacznie ograniczają odpowiedzialność ubezpieczyciela względem konsumenta za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania oraz przyznają kontrahentowi uprawnienia do wiążącej interpretacji umowy. W ocenie Powoda tylko rażąco niedbałe niedopełnienie przez ubezpieczającego obowiązku podjęcia działań pozwalających na zmniejszenie szkody, powstałej ze zdarzenia objętego ubezpieczeniem uzasadniałoby odmowę lub zmniejszenie odszkodowania.

Pozwany (...) S.A. wniosł o oddalenie powództwa w całości, przeprowadzenie rozprawy na podstawie art. 479¹⁷ § 3 K.p.c., zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, iż nie Powód nie wykazał sprzeczności z dobrymi obyczajami

ukształtowania praw i obowiązków konsumenta, ani rażącego naruszenia jego interesów. W ocenie Pozwanego zakwestionowana klauzula uwzględnia zarówno prawa i obowiązki konsumenta, jak i ubezpieczyciela. Zgodny zamiar stron i cel umowy oraz natura stosunku ubezpieczeniowego nie ogranicza się bowiem do udzielenia ochrony (tym bardziej nieograniczonej) oraz przyznania prawa do świadczenia, ale uwzględnia również chronione ryzyko, zapewnienie prawidłowej likwidacji szkody oraz zabezpieczenie praw ubezpieczyciela. Ponadto Pozwany podniósł, iż umowy ubezpieczenia, do których mają zastosowanie przedmiotowe OWU mają charakter dobrowolny w rozumieniu art. 12 ust. 2 ustawy z 22 maja 2003r. o działalności ubezpieczeniowej. Na zasadzie swobody umów strony mogą zatem ułożyć stosunek prawny dowolnie. Do zakresu obowiązku ubezpieczającego nie należy przy tym jedynie obowiązek uiszczenia składki, ale również istnieje szereg innych obowiązków (powinności), których spełnienie jest warunkiem koniecznym dokonania przez ubezpieczyciela prawidłowej oceny przejmowanego ryzyka oraz należytej i terminowej wypłaty świadczenia ubezpieczeniowego. Pozwany wskazał, iż wypełnienie powinności przez ubezpieczającego jest przesłanką dochodzenia roszczeń wobec ubezpieczyciela. Ponadto Pozwany wskazał, iż brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, iż przedmiotowa klauzula jest sprzeczna z przepisem art. 826 K.c. Pozwany zarzucił, iż orzeczenia cytowane przez Powoda dotyczą odmiennych, niż w niniejszej sprawie, stanów faktycznych. Wyłączenie odpowiedzialności dotyczące obowiązku przedłożenia po kradzieży pojazdu wszelkich kluczyków, sterowników i dokumentów pojazdu wynika z wymogów prawidłowej likwidacji szkody. Pewne sytuacje związane z zachowaniami ubezpieczającego są bowiem wyłączone przez ubezpieczyciela z zakresu jego odpowiedzialności, gdyż utrudniają lub uniemożliwiają likwidację szkody albo stwarzają domniemanie, że do szkody doszło w okolicznościach, w których ochrona ubezpieczeniowa jest wyłączona.

Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i zważył, co następuje:

W postępowaniu o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone Sąd dokonuje abstrakcyjnej oceny wzorca celem ustalenia, czy zawarte w nim klauzule mają charakter niedozwolonych postanowień umownych w rozumieniu art. 385¹ K.c. W myśl tego przepisu za niedozwolone postanowienia umowne uznaje się postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Możliwość uznania wzorca umowy za niedozwolony i wyeliminowania go z praktyki stosowania uzależniona jest od następujących warunków:

- 1) Postanowienie nie zostało uzgodnione indywidualnie, a więc nie podlegało negocjacom;
- 2) Ukształtowane w ten sposób prawa i obowiązki konsumenta pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami;
- 3) Ukształtowane we wskazany sposób prawa i obowiązki rażąco naruszają interesy konsumenta;
- 4) Postanowienie umowy nie dotyczy sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron, w tym ceny lub wynagrodzenia.

Powyższe przesłanki muszą być spełnione łącznie, natomiast brak jednej z nich skutkuje tym, że sąd nie dokonuje oceny danego postanowienia pod kątem abuzywności.

Analizując zakwestionowane przez Powoda postanowienie w oparciu o wymienione kryteria należało zważyć, iż konsumenci nie mają wpływu na jego treść, albowiem wzorzec jest przedstawiany przez Pozwanego, a zatem nie jest uzgadniany indywidualnie.

Przedmiotowe postanowienie nie dotyczy również głównych świadczeń stron umowy.

Do rozstrzygnięcia pozostała zatem jedynie kwestia czy zakwestionowane przez Powoda postanowienie kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Należy wskazać, że dobre obyczaje to reguły postępowania niesprzeczne z etyką, moralnością i aprobowanymi społecznie obyczajami. Za sprzeczne z dobrymi obyczajami można uznać także działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności, a więc działania potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające od przyjętych standardów postępowania. W stosunkach z konsumentami dobry obyczaj powinien wyrażać się właściwym informowaniem o wynikających z umowy uprawnieniach, niewykorzystywaniem uprzywilejowanej pozycji profesjonalisty przy zawieraniu i realizacji umowy, rzetelnym traktowaniem równorzędnego partnera jakim jest konsument. Sprzeczne z dobrymi obyczajami są też działania mające na celu ukształtowania stosunku zobowiązaniowego niezgodnie z zasadą równorzędności stron (tak M. Śmigiel – Wzorce umowne s. 360).

Pojęcie interesów konsumenta należy rozumieć szeroko, nie tylko jako interes ekonomiczny, mogą tu wejść inne aspekty: zdrowie konsumenta (jego bliskich), czas zbędnie tracony, dezorganizacja toku życia, przykrości, zawód itp. Naruszenie interesów konsumenta wynikające z niedozwolonego postanowienia musi być rażące, a więc szczególnie doniosłe. Rażące naruszenie interesów konsumenta zachodzi w sytuacji, gdy w sposób rażący naruszona została równowaga interesów stron umowy, przez to że jedna z nich wykorzystwała swoją przewagę formułując konkretny wzorzec. Określenie „rażąco” należy stosować do znacznego odchylenia przyjętego uregulowania od zasady uczciwego wyważenia praw i obowiązków. Przepis art. 3 ust. 1 europejskiej dyrektywy 93/13 z dnia 5 kwietnia 1993r. stanowiącej wzorcową regulację dla polskiego ustawodawcy w dziedzinie ochrony interesów konsumenta przewiduje, że dana klauzula jest niedozwolona gdy naruszając zasadę wzajemnego zaufania powoduje istotną i nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na niekorzyść konsumenta. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 lipca 2005 sygn. akt I CK 832/04 /Biuletyn SN 2006 nr 2 str. 86/ za sprzeczne z dobrymi obyczajami uznał wprowadzenie klauzul godzących w równowagę kontraktową, rażące naruszenie interesów konsumenta polega zaś na nieusprawiedliwionej dysproporcji praw i obowiązków na niekorzyść konsumenta w określonym stosunku umownym.

Należy także wskazać, że klauzula generalna wyrażona w art. 385¹ § 1 k.c. uzupełniona została listą niedozwolonych postanowień umownych zamieszczoną w art. 385³ k.c. Obejmuje ona najczęściej spotykane w praktyce klauzule uznane za sprzeczne z dobrymi obyczajami, zarazem rażąco naruszające interesy konsumenta. Ich wspólną cechą jest nierównomierne rozłożenie praw, obowiązków lub ryzyka między stronami prowadzące do zachwiania równowagi kontraktowej. Są to takie klauzule, które jedną ze stron (konsumenta) z góry, w oderwaniu od konkretnych okoliczności, stawiają w gorszym położeniu. Wyliczenie to ma charakter niepełny, przykładowy i pomocniczy. Funkcja jego polega na tym, że zastosowanie we wzorcu umowy postanowień odpowiadających wskazanym w katalogu znacząco ułatwić ma wykazanie, że spełniają one przesłanki niedozwolonych postanowień umownych objętych klauzulą generalną art. 385¹ § 1 k.c. W razie wątpliwości ciężar dowodu, że dane postanowienia nie spełniają przesłanek klauzuli generalnej spoczywa na przedsiębiorcy – art. 385¹ § 4 k.c. Aby uchylić domniemanie, że klauzula umowna zgodna z którąś z przykładowych klauzul wymienionych w art. 385³ k.c. jest niedozwolonym postanowieniem umownym należy wykazać, że została ona uzgodniona indywidualnie lub, że nie kształtuje praw i obowiązków konsumentów w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami rażąco naruszając ich interesy mimo swego „niedozwolonego” brzmienia tzn. nie spełnia przesłanek z art. 385¹ § 1 k.c. . Dopiero po wykazaniu tej drugiej okoliczności może dojść do uchylenia domniemania abuzywności.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uznał, iż powództwo w niniejszej sprawie zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z treścią art. 385³ pkt. 21 K.c. w razie wątpliwości uważa się, że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które w szczególności (...) uzależniają odpowiedzialność kontrahenta konsumenta od spełnienia przez konsumenta nadmiernie uciążliwych formalności. W ocenie Sądu Okręgowego zakwestionowana w niniejszej sprawie klauzula wypełnia znamiona przywołanego przepisu. Nakłada ona bowiem na ubezpieczającego obowiązki, które ocenić należy jako rażąco wygórowane i uciążliwe. Nie znajdują one przy tym uzasadnienia w treści umowy, zwłaszcza wobec ustalenia, iż ubezpieczyciel, zgodnie z treścią § 24 pkt. 5 OWU zobowiązany jest wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Zakwestionowana klauzula rażąco narusza równowagę stron stosunku umownego, kształtując sytuację profesjonalisty w sposób

uprzywilejowany, zaś konsumenta bez uzasadnienia stawiając w ekstremalnie trudnym położeniu. Trzeba bowiem zważyć, iż sytuacja kradzieży pojazdu sama w sobie może wiązać się, i zwykle tak jest, z nieprzyjemnymi, trudnymi przeżyciami emocjonalnymi, a także niesie ze sobą obowiązek udziału w czasochłonnych czynnościach policji, czy innych organów ścigania. Kradzież pojazdu może być również połączona z rozbojem, co może mieć wpływ na stan zdrowia ubezpieczającego. Nie można przy tym wykluczyć sytuacji, gdy kradzież pojazdu następuje w miejscowości znacznie oddalonej od miejsca zamieszkania konsumenta – czyli miejsca przechowywania niektórych z przedmiotów, o których mowa w zakwestionowanej klauzuli. Samo dotarcie z powrotem wiązać się może z upływem wielu godzin. Ponadto o rażącej uciążliwości formalności wymienionych w zakwestionowanej klauzuli świadczy ich ilość. Z doświadczenia życiowego wynika bowiem, iż o ile dowód rejestracyjny pojazdu czy też kluczyki w jednym egzemplarzu kierowca zwykle posiada przy sobie, to inne kluczyki, sterowniki, dokumenty potwierdzające zamontowanie urządzeń zabezpieczających przed kradzieżą oraz inne dokumenty – bardzo rzadko. Zobowiązanie konsumenta przez profesjonalistę do dostarczenia wszystkich tych licznych przedmiotów w ciągu jednej doby jest w ocenie Sądu obliczone na dążenie do uniknięcia odpowiedzialności. To samo należy odnieść do zobowiązania konsumenta do złożenia zaświadczenia potwierdzającego sprawność urządzenia zabezpieczającego przed kradzieżą wystawionego przez specjalistyczny zakład instalacyjny. Uzyskanie takiego zaświadczenia jest w ocenie Sądu w większości przypadków niemożliwe w ciągu jednego dnia roboczego po zgłoszeniu szkody, a wobec kradzieży pojazdu może okazać się w ogóle niewykonalne (brak jest bowiem możliwości oceny sprawności urządzeń przeciwkradzieżowych).

Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 25 maja 2010r. sygn. VI ACa 1256/09 LEX nr 1125298 ocena nieuczciwego charakteru postanowienia wzorca umownego w ramach kontroli abstrakcyjnej wymaga dokonania przez sąd weryfikacji "przyzwoitości" konkretnej klauzuli. Sąd powinien ustalić, jak wyglądałyby prawa lub obowiązki konsumenta w braku takiej klauzuli. Jeżeli konsument byłby w lepszej sytuacji, gdyby konkretnego postanowienia wzorca nie było, należy przyjąć, że ma ono charakter nieuczciwy.

Niewątpliwie zakwestionowana w niniejszej sprawie klauzula stawia klienta w tak trudnej sytuacji, iż musi zostać oceniona jako nieprzyzwoita. Nie pozwala na realizację takich wartości w stosunku kontraktowym, jak szacunek wobec partnera, jego trudnej sytuacji życiowej, uczciwość, szczerowość, zaufanie, lojalność, rzetelność i fachowość. Rażąco narusza interes konsumenta, gdyż może być podstawą pozbawienia go prawa do odszkodowania, a także spowodować ogromny zawód i przykrości z tym związane, poczucie wykorzystania oraz bycia oszukanym.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy uznając, iż kwestionowane postanowienie wzorca umownego stosowanego przez Pozwanego spełnia przesłanki klauzuli niedozwolonej (art. 385¹ § 1 K.c) zakazał jego wykorzystywania w obrocie (art. 479⁴² § 1 K.p.c).

Odnosząc się do ewentualnej niezgodności zakwestionowanej klauzuli z treścią przepisu art. 826 § 1 – 3 K.c. w pierwszej kolejności należy wskazać, iż zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 czerwca 2006 r. sygn. VI ACa 1505/05 M.Prawn. 2011/18/999 przesłanką uznania za klauzulę abuzywną postanowienia umowy zawieranej z konsumentem, które nie zostało z nim uzgodnione indywidualnie nie jest niezgodność tego postanowienia z przepisami ustawy. Podstawą materialnoprawną uznania takiego postanowienia za niedozwolone jest art. 385¹ § 1 KC, który wprowadza całkiem inne kryterium oceny roszczeń powódki: sprzeczność postanowienia umownego z dobrymi obyczajami i rażąco naruszenie interesów konsumenta. Kwestia natomiast sprzeczności z prawem takich postanowień, na co powoływała się powódka w uzasadnieniu pozwu i apelacji, może stanowić podstawę do stwierdzenia ich nieważności na podstawie art. 58 § 1 i 3 KC w ramach powództwa o ustalenie nieważności umowy opartego na art. 189 KPC.

Ponadto w myśli uchwały Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2011 r. III CZP 119/10 OSNC 2011/9/95, Biul.SN 2011/1/6 postanowienie wzorca umowy, sprzeczne z bezwzględnie obowiązującym przepisem ustawy, nie może być uznane za niedozwolone postanowienie umowne (art. 385¹ § 1 k.c.).

W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy nie stwierdził, aby zakwestionowana klauzula mogła zostać uznana za nieważną z treścią art. 826 § 1-3 K.c. Przedmiotem jej regulacji jest bowiem zakres obowiązków umownych, o których mowa w przepisie art. 826 § 2 K.c., podczas gdy skutek zwolnienia ubezpieczyciela od odpowiedzialności związany jest z umyślnym lub będącym następstwem rażącego niedbalstwa niezastosowaniem przez ubezpieczającego środków określonych w przepisie art. 826 § 1 K.c. W poszczególnych sytuacjach zakres obowiązków, o których mowa w przepisach art. 826 § 1 i § 2 K.c. może być tożsamy, jednakże w niniejszej sprawie Sąd a limine nie stwierdził, aby zakwestionowana klauzula co do zasady wyczerpywała regulację przepisu art. 826 § 1 K.c. , a szczegółowe badanie tej kwestii nie było przedmiotem niniejszego postępowania. Stąd

W pkt. 2 wyroku na podstawie art. 98 i 99 Kodeksu postępowania cywilnego w zw. z § 18 ust. 2 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2008r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Sąd Okręgowy zasądził od Pozwanego jako od strony przegrywającej na rzecz Powoda koszty zastępstwa procesowego według stawki przewidzianej w przywołanym rozporządzeniu. O obciążeniu Pozwanej stałą opłatą sądową od pozwu orzeczono w pkt. 3 wyroku na podstawie art. 26 ust 1 pkt 6 w zw. z art. 113 ust. 1 oraz art. 96 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. nr 167, poz. 1398).

O publikacji prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt Pozwanego zarządzono na zasadzie art. 479⁴⁴ § 1 K.p.c.